

KILPAILUKOKEMUKSENI

Saavuimme Kroatiaan pieneen kaupunkiin nimeltä Pula. Takana oli lukemattomia harjoittelumääriä ja monia jännittäviä esiintymisiä, jotka olivat kaikki valmistautumista tätä kisaa varten. Minun oli siis määrä soittaa Okud Istra -kilpailussa, joka on jokavuotinen neljä päivää kestävä kansainvälinen harmonikkakilpailu. Jännitin kisaa paljon, mutta jännitystä lievensi se, että meillä oli kokonainen seurue Suomesta edustamassa, ja oli mukavaa kun oli kannustusjoukot takana. Minulla oli

kuitenkin kaksi ns. vapaapäivää ennen kilpailua, jolloin tutustuin kaupunkiin ja viimeistelin ohjelmistoani. Totta puhuen olisin halunnut päästä suoraan lentokoneesta päästyäni esiintymään sillä oman vuoron odottelu on hieman raastavaa. Se kuitenkin kasvattaa kärsivällisyyttä. Opettajani oli mukana, joten pidimme vielä pari pientä soittotuntia, mutta keskityimme enemmän musiikin sijaan siihen, että saisin itseluottamusta ja pystyisin rentoutumaan ja tyhjentämään mieleni vaikka h-hetki oli lähellä. Kävimme myös seuraamassa ennen omaa kisapäivääni muiden esiintymisiä ja tunnelma oli yhtä aikaa sekä jännittynyt, että helpottunut. Itse jännitän soittaessani yleensä vain silloin kun on tosi kyseessä, joten kun soitan opettajalleni, en stressaa niin paljon. Hän halusi kuitenkin luoda harjoitus tilanteesta yhtä aidon kuin kilpailussa, joten hän toi muita soittajia yleisöksi minulle. Silloin vasta tajusin, että kilpailuun valmistautumisella ei tarkoiteta vain sitä että harjoittelee kappaleet täydellisesti. Siihen liittyy myös paljon muita asioita. Tunnelma ei voi koskaan olla sama harjoitellessa ja lavalla, joten täytyy valmistautua kaikkeen. Mitä teet jos kappale menee poikki? Entä jos jonkun kännykkä alkaa soida? Entä mitä jos liikenne kuuluu erittäin hyvin kilpailusaliin? Jälkimmäinen oli nimittäin totta. Onneksi huomasin sen jo muita kuunnelllessani, jotta ei tullut omalle kohdalle yllätyksenä, jos mopo kaahaa juuri herkässä kappaleessa.

Kilpailusarjoja oli monia. Lapsesta aikuiseen, ja duosta orkesteriin. Kisa käytiin entisen armeijan talossa ja jokaisessa kolmessa salissa oli koko ajan jokin sarja menossa, joten jos soolot alkoivat kyllästyttämään, pystyi hetkessä vaihtaa vaikka kamarimusiikkiin. Ilmoittautumisessa jokainen soittaja sai aika paksuhkon vihon, jossa oli kaikki mahdollinen tieto, mitä kilpailusta voisi ikinä keksiä. Sarjojen aikataulut, soittajien kappaleet ja tuomareiden taustaa. Voisi siis todeta, että kilpailu oli hyvin organisoitu.

Pitkän odotuksen jälkeen oma kilpailupäiväni tuli. Soittoni oli kuitenkin merkitty vasta ennen kuutta, joten sain hermoilla koko päivän. Itse olen huomannut, että silloin on valmis menemään lavalle, kun on samaan aikaan jännittynyt, mutta innoissaan siitä että vihdoinkin pääsee näyttämään taitonsa. Tällainen tunne minulla oli juuri ennen esitystä. Menin lavalle, soitin ja tulin pois. Se oli yllättävän nopeasti ohi. Olin aika tyytyväinen soittooni, vaikka aina on varaa parantaa. Sen jälkeen odotimme vain tuloksia siitä ketkä pääsisivät toiselle kierrokselle. Halusin todella päästä sillä minun toisen kierroksen kappaleeni oli todella erikoinen ja uskon, että se olisi saattanut antaa ideoita muillekin, mikä oikeastaan on koko kilpailun idea. Kannustaa toisia ja kuulla miten erilaisia asioita

voidaan tehdä. Menimme illalla kuuntelemaan hyvin arvostetun harmonikkataiteilija Mika Väyrysen konserttia. Vasta kymmenen aikaan illalla tulokset tulivat. En ollut päässyt toiselle kierrokselle. Aluksi se harmitti todella, mutta harmittelujen jälkeen se ei enää haitannut. Olin sentään osallistunut ja olin tyytyväinen soittooni. Ja uskon, että ryhdikkäät serbialaiset, joidenka ilmeet eivät värähdäkään soiton aikana, tosiaan ansaitsivat paikkansa toisella kierroksella. Seuraavana päivänä menimme kuuntelemaan sarjani toisen kierroksen ja soittajat olivat todella taitavia. Pisteytykset koko kilpailussa muuten menivät sillä tavalla, että jokainen tuomari antoi oman pistemääräänsä asteikolla 0-100. Keskusteluja ei käyty. Tapa ei ole kaikille mieleinen, mutta nopea ja tehokas se ainakin on. Pystyi helposti näkemään mitä kukin tuomari antoi. Sarjani jälkeen menimme vielä kuuntelemaan kamarimusiikkia. Kamarimusiikkisarjan taso oli hieman epätasaisempi kuin soolosarjan, sillä jotkut olivat tulleet voittamaan kilpailun, ja jotkut taas olivat tulleet pitämään hauskaa ja osallistumaan. Esimerkiksi 90 hengen irlantilaisryhmä oli kaikissa sarjoissa viimeinen, mutta he hurrasivat silti aina suorituksilleen ja heillä vaikutti olevan todella hauskaa. Heidän asenteensa oli ihailtava. Kilpailussa parasta olikin se, että sai itse määrätä asenteellaan kuinka tärkeä kilpailu oli. Ei tarvinnut ottaa niin vakavasti ellei halunnut, mutta jos halusi niin vastusta kyllä löytyi.

Lauantaina oli vielä orkesteri sarja ja illalla palkintojenjakotilaisuus. Oli todella jännittävää kuulla oma nimi oudolla kroatia-aksentilla lavalta sanottuna. Vielä jännittävämpää oli mennä hakemaan diplomi. Sen jälkeen oli pieni ruoka- ja juomatarjoilu yhdessä salissa, jossa kaikki seurustelivat, tutustuivat ja onnittelivat toisiaan. Sen jälkeen kilpailu oli ohi. Se loppui yllättävän nopeasti. Ehkä jopa liian nopeasti. Meillä oli kuitenkin vielä seuraava päivä aikaa, jolloin kävimme kylpylässä ja tippukiviluolissa. Maanantaina lähdimme Pulasta bussilla vuoristoja pitkin Ljubljanaan, josta lensimme Helsinkiin. Matka oli kaikin puolin onnistunut ja kilpailukokemus oli hyvä. Oli mielenkiintoista nähdä tapahtumia kansainväliseltä tasolta ja oppia uutta. Pulaan lähtisin uudestaan.

Liitteenä on kolme kuvaa. Ensimmäisessä olen opettajani Elina Leskelän kanssa kilpailupaikan edustalla. Toisessa kuvassa olen Meeri Kraasin ja Mikk Langeproon kanssa, jotka ovat Tallinnasta Georg Ots musiikki koulusta. Mikk Langeproon oli samassa sarjassa kuin minä. Kolmannessa kuvassa olen soittimeni kanssa.

Sonja Vertainen